Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 20ής Μαΐου 2020*

«Προσφυγή ακυρώσεως – Ενέργεια – Εσωτερική αγορά φυσικού αερίου – Οδηγία (ΕΕ) 2019/692 – Προσθήκη του άρθρου 49α στην οδηγία 2009/73/ΕΚ σχετικά με την έκδοση αποφάσεων που εισάγουν παρέκκλιση από ορισμένες διατάξεις της οδηγίας – Εφαρμογή της οδηγίας 2009/73 στους αγωγούς μεταφοράς αερίου προς ή από τρίτες χώρες – Αμφισβήτηση της ταχθείσας στις 24 Μαΐου 2020 προθεσμίας για τη χορήγηση παρεκκλίσεων από τις υποχρεώσεις της οδηγίας 2009/73 – Απουσία άμεσου επηρεασμού – Πράξη που δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-530/19,

**Nord Stream AG**, με έδρα το Zoug (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τους M. Raible, C. von Köckritz και J. von Andreae, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

**Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου**, εκπροσωπούμενου από τους L. Visaggio, J. Etienne και την I. McDowell,

και

**Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενου από τις A. Lo Monaco και S. Boelaert,

καθών,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα τη μερική ακύρωση της οδηγίας (ΕΕ) 2019/692 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Απριλίου 2019, για την τροποποίηση της οδηγίας 2009/73/ΕΚ σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά φυσικού αερίου (ΕΕ 2019, L 117, σ. 1),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Svenningsen (εισηγητή), πρόεδρο, R. Barents και C. Mac Eochaidh, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

## Διάταξη

### Ιστορικό της διαφοράς

1 Η οδηγία 2003/55/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2003, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά φυσικού αερίου και την κατάργηση της οδηγίας 98/30/ΕΚ (ΕΕ 2003, L 176, σ. 57), καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από την οδηγία 2009/73/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009 (ΕΕ 2009, L 211, σ. 94).

2 Σκοπός της οδηγίας 2009/73 είναι η θέσπιση κοινών κανόνων σχετικά με τη μεταφορά, τη διανομή, την προμήθεια και την αποθήκευση φυσικού αερίου προκειμένου να παρασχεθεί πρόσβαση στην αγορά και να προωθηθούν ισότιμοι όροι ανταγωνισμού χωρίς διακρίσεις. Συναφώς, η οδηγία αυτή προβλέπει, μεταξύ άλλων, την υποχρέωση διαχωρισμού συστημάτων μεταφοράς και διαχειριστών συστημάτων μεταφοράς καθώς και τη θέσπιση συστήματος πρόσβασης τρίτων στα συστήματα μεταφοράς και διανομής αερίου χωρίς διακρίσεις, βάσει δημοσιευμένων τιμολογίων.

3 Κατά το άρθρο 36 της οδηγίας 2009/73, η κύρια νέα υποδομή φυσικού αερίου, δηλαδή οι διασυνδέσεις, το υγροποιημένο φυσικό αέριο (ΥΦΑ) και οι εγκαταστάσεις αποθήκευσης, μπορεί, κατόπιν αιτήσεως και υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να εξαιρείται, για καθορισμένο χρονικό διάστημα, από ορισμένες από τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στην οδηγία αυτή. Για να τύχει η κύρια νέα υποδομή φυσικού αερίου της εξαίρεσης αυτής πρέπει, μεταξύ άλλων, να αποδειχθεί ότι η επένδυση θα ενισχύσει τον ανταγωνισμό για την προμήθεια αερίου και την ασφάλεια του εφοδιασμού καθώς και ότι το ύψος του επενδυτικού κινδύνου είναι τέτοιο ώστε, χωρίς την εξαίρεση αυτή, η επένδυση δεν θα πραγματοποιηθεί.

4 Η προσφεύγουσα, Nord Stream AG, είναι εταιρία ελβετικού δικαίου, η οποία ανήκει στη ρωσική εταιρία PJSC Gazprom κατά ποσοστό 51 % και σε τέσσερις ελβετικές εταιρίες, οι δύο εκ των οποίων κατέχουν ποσοστό 15,5 % εκάστη και ανήκουν εμμέσως σε δύο γερμανικές εταιρίες, και οι δύο άλλες, η μία εκ των οποίων ανήκει εμμέσως σε γαλλική εταιρία και η άλλη είναι θυγατρική ολλανδικής εταιρίας, κατέχουν ποσοστό 9 % εκάστη. Η προσφεύγουσα κατέχει και εκμεταλλεύεται το «Nord Stream», σύστημα δύο αγωγών των οποίων η κατασκευή ολοκληρώθηκε το 2012 και των οποίων η εκμετάλλευση έχει προβλεφθεί να έχει διάρκεια 50 ετών. Το σύστημα αυτό εξασφαλίζει τη μεταφορά του φυσικού αερίου μεταξύ Vyborg (Ρωσία) και Lubmin (Γερμανία), πλησίον του Greifswald (Γερμανία). Στο έδαφος της Γερμανίας, το φυσικό αέριο μεταφέρεται εντός των χερσαίων αγωγών φυσικού αερίου NEL και OPAL, οι οποίοι υπέχουν, υπό τον έλεγχο της γερμανικής ρυθμιστικής αρχής, τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στην οδηγία 2009/73.

5 Κατόπιν της προτάσεως COM(2017) 660 final της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 8ης Νοεμβρίου 2017, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσαν, στις 17 Απριλίου 2019, την οδηγία (ΕΕ) 2019/692 για την τροποποίηση της οδηγίας 2009/73 σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά φυσικού αερίου (ΕΕ 2019, L 117, σ. 1· στο εξής: προσβαλλόμενη οδηγία), η οποία τέθηκε σε ισχύ την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της, ήτοι στις 23 Μαΐου 2019.

6 Κατά την αιτιολογική σκέψη 3 της προσβαλλόμενης οδηγίας, σκοπός της είναι να αντιμετωπίσει τα εμπόδια στην ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς φυσικού αερίου, τα οποία απορρέουν από τη μη εφαρμογή των ενωσιακών κανόνων της αγοράς στους αγωγούς μεταφοράς αερίου προς και από τρίτες χώρες.

7 Συναφώς, το άρθρο 2, σημείο 17, της οδηγίας 2009/73, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία, προβλέπει ότι η έννοια του «αγωγού διασύνδεσης» καλύπτει όχι μόνο τον «[αγωγό] μεταφοράς που διασχίζει ή γεφυρώνει σύνορο μεταξύ κρατών μελών με σκοπό τη σύνδεση των

εθνικών συστημάτων μεταφοράς αυτών των κρατών μελών», αλλά επίσης, πλέον, τον «[αγωγό] μεταφοράς μεταξύ ενός κράτους μέλους και μίας τρίτης χώρας μέχρι το έδαφος των κρατών μελών ή τα χωρικά ύδατα του εν λόγω κράτους μέλους».

8 Εντούτοις, κατά το άρθρο 49α, παράγραφος 1, της οδηγίας 2009/73, το οποίο προστέθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία, «[ό]σον αφορά τους αγωγούς μεταφοράς αερίου μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας που έχουν ολοκληρωθεί πριν από τις 23 Μαΐου 2019, το κράτος μέλος όπου βρίσκεται το πρώτο σημείο διασύνδεσης του εν λόγω αγωγού μεταφοράς με το δίκτυο [αυτού του] κράτους μέλους δύναται να αποφασίσει να παρεκκλίνει από [ορισμένες διατάξεις της οδηγίας 2009/73] για τα τμήματα του εν λόγω αγωγού μεταφοράς αερίου που βρίσκονται στο έδαφός του και στα χωρικά του ύδατα, για αντικειμενικούς λόγους, όπως η δυνατότητα απόσβεσης των πραγματοποιηθεισών επενδύσεων ή για λόγους ασφάλειας εφοδιασμού, υπό τον όρο ότι η παρέκκλιση δεν είναι επιζήμια για τον ανταγωνισμό ή την αποτελεσματική λειτουργία της εσωτερικής αγοράς φυσικού αερίου, ή την ασφάλεια εφοδιασμού εντός της Ένωσης». Το εν λόγω άρθρο 49α, παράγραφος 1, προβλέπει επίσης, αφενός, ότι οι παρεκκλίσεις του είδους αυτού «περιορίζ[ονται] χρονικά σε μέγιστο διάστημα 20 ετών βάσει αντικειμενικής αιτιολογίας, ανανεώσιμο εφόσον κριθεί σκόπιμο, και μπορεί να υπόκει[νται] σε προϋποθέσεις που συμβάλλουν στην εκπλήρωση των ανωτέρω όρων» και, αφετέρου, ότι «[ο]ι παρεκκλίσεις αυτές δεν ισχύουν σε αγωγούς μεταφοράς μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας η οποία υποχρεούται να μεταφέρει στο εθνικό της δίκαιο την [τροποποιημένη οδηγία 2009/73] βάσει συμφωνίας που έχει συναφθεί με την Ένωση».

9 Εξάλλου, η προσβαλλόμενη οδηγία τροποποίησε το άρθρο 36 της οδηγίας 2009/73 προβλέποντας, στην παράγραφο 1, στοιχείο ε', του άρθρου αυτού, ότι η εξαίρεση που παρέχεται βάσει της διάταξης αυτής δεν πρέπει να αποβαίνει εις βάρος της «ασφάλειας εφοδιασμού με φυσικό αέριο εντός της Ένωσης».

10 Όσον αφορά τη μεταφορά στο εθνικό δίκαιο των τροποποιήσεων που επέφερε η προσβαλλόμενη οδηγία στην οδηγία 2009/73, το άρθρο 2 της προσβαλλόμενης οδηγίας προβλέπει ότι, εκτός εκείνων που δεν έχουν γεωγραφικά σύνορα με τρίτες χώρες ούτε αγωγούς μεταφοράς με τρίτες χώρες καθώς και, ως συνέπεια της γεωγραφικής θέσης τους, της Κύπρου και της Μάλτας, «[τ]α κράτη μέλη [θα θέσουν] σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν με την [οδηγία αυτή] έως τις 24 Φεβρουαρίου 2020, με την επιφύλαξη τυχόν παρέκκλισης δυνάμει του άρθρου 49α της οδηγίας [2009/73]».

**Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

11 Με δικόγραφο το οποίο περιήλθε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Ιουλίου 2019, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, με την οποία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη οδηγία καθόσον προσθέτει, στην οδηγία 2009/73, το νέο άρθρο 49α, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, κατά το οποίο «[α]ποφάσεις [περί παρέκκλισης] δυνάμει των παραγράφων 1 και 2 [του εν λόγω άρθρου 49α] εκδίδονται έως τις 24 Μαΐου 2020»·

– να καταδικάσει το Κοινοβούλιο ή/και το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

12 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, στις 2 Οκτωβρίου 2019, η Δημοκρατία της Πολωνίας, στις 15 Οκτωβρίου 2019, η Επιτροπή, στις 30 Οκτωβρίου 2019, η Δημοκρατία της Λιθουανίας και η Δημοκρατία της Εσθονίας και, στις 6 Νοεμβρίου 2019, η Δημοκρατία της Λεττονίας ζήτησαν να παρέμβουν, βάσει του άρθρου 143 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, υπέρ του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου.

13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Οκτωβρίου 2019 το Συμβούλιο προέβαλε, βάσει του άρθρου 130, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου, ζητώντας από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

14 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Οκτωβρίου 2019 το Κοινοβούλιο προέβαλε, βάσει του άρθρου 130, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου, ζητώντας από το Γενικό Δικαστήριο:

– κυρίως:

  – να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

  – να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα·

– επικουρικώς, εάν το Γενικό Δικαστήριο ήθελε απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου ή αποφασίσει να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως, να τάξει νέες προθεσμίες στο Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο για την υποβολή των αντίστοιχων υπομνημάτων αντικρούσεως.

15 Στις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Δεκεμβρίου 2019 επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλαν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει τις ενστάσεις ως απαράδεκτες και, ως εκ τούτου, να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή.

16 Με απόφαση της 4ης Απριλίου 2020, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε, δυνάμει του άρθρου 67, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, λόγω των ιδιαίτερων περιστάσεων, την κατά προτεραιότητα εκδίκαση της υπό κρίση υπόθεσης.

## Σκεπτικό

### *Επί των ενστάσεων απαραδέκτου*

17 Προς στήριξη της ένστασης απαραδέκτου που προέβαλε, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή με αίτημα τη μερική ακύρωση της προσβαλλόμενης οδηγίας και, επιπλέον, έχει αμφιβολίες όσον αφορά το έννομο συμφέρον αυτής να ζητήσει τη μερική ακύρωση της εν λόγω οδηγίας. Εξάλλου, προς στήριξη της ένστασης απαραδέκτου που προέβαλε, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον, πρώτον, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει τη μερική ακύρωση της προσβαλλόμενης οδηγίας, δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή μερικής ακυρώσεως κατά της εν λόγω οδηγίας και, τρίτον, η ζητηθείσα μερική ακύρωση θα έχει ως αποτέλεσμα την ουσιαστική τροποποίηση της προσβαλλόμενης οδηγίας.

18 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει έννομο συμφέρον και ότι νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή με αίτημα τη μερική ακύρωση της προσβαλλόμενης οδηγίας.

19 Συναφώς, βάσει του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ο καθού ζητήσει με χωριστό δικόγραφο από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει επί του απαραδέκτου ή της αναρμοδιότητας χωρίς να εισέλθει στην ουσία, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει επί της αιτήσεως το ταχύτερο δυνατόν και, εφόσον χρειαστεί, μετά τη διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας.

20 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι διαφωτίστηκε επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας και αποφασίζει να αποφανθεί με την παρούσα διάταξη επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλαν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, χωρίς να συντρέχει λόγος διεξαγωγής προφορικής διαδικασίας, δεδομένου ότι, για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω και ανεξαρτήτως του αν η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον, αυτή δεν απέδειξε ότι νομιμοποιείται να ασκήσει την προσφυγή με αίτημα τη μερική ακύρωση της προσβαλλόμενης οδηγίας.

*Προκαταρκτικές παρατηρήσεις*

21 Κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου, να ασκεί προσφυγή [πρώτο ενδεχόμενο] κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή [δεύτερο ενδεχόμενο] που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και [τρίτο ενδεχόμενο] κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα».

22 Συναφώς, το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν αναφέρεται μεν ρητώς στο παραδεκτό των προσφυγών ακυρώσεως που ασκούνται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά οδηγίας, πλην όμως από τη νομολογία προκύπτει ότι μόνον αυτό το στοιχείο δεν αρκεί για να κριθούν απαράδεκτες τέτοιες προσφυγές. Συγκεκριμένα, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης δεν μπορούν να αποκλείσουν, με απλή επιλογή του τύπου της οικείας πράξης, τη δικαστική προστασία που παρέχει στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα η διάταξη αυτή της Συνθήκης (βλ., κατ' αναλογίαν, διάταξη της 10ης Σεπτεμβρίου 2002, Japan Tobacco και JT International κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-223/01, EU:T:2002:205, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

23 Τούτου λεχθέντος, κατά το άρθρο 288, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η οδηγία απευθύνεται στα κράτη μέλη. Επομένως, δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, φυσικά ή νομικά πρόσωπα, όπως είναι η προσφεύγουσα, μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά οδηγίας όπως η προσβαλλομένη μόνον υπό την προϋπόθεση, κατά το «δεύτερο ενδεχόμενο», ότι τα αφορά άμεσα και ατομικά, ή, κατά το «τρίτο ενδεχόμενο», ότι είναι κανονιστική πράξη που τα αφορά άμεσα χωρίς να συνεπάγεται εκτελεστικά μέτρα [πρβλ. αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2010, Microban International και Microban (Europe) κατά Επιτροπής, T-262/10, EU:T:2011:623, σκέψη 19· της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Sepro Europe κατά Επιτροπής, T-483/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:407, σκέψη 29, και διάταξη της 7ης Ιουλίου 2014, Wepa Lille κατά Επιτροπής, T-231/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:640, σκέψη 20].

24 Ο όρος «κανονιστική πράξη» κατά την έννοια του «τρίτου ενδεχομένου» του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά κάθε πράξη γενικής ισχύος πλην των νομοθετικών πράξεων. Συγκεκριμένα, ως προς τις νομοθετικές πράξεις, οι συντάκτες της Συνθήκης της Λισσαβώνας θέλησαν να διατηρήσουν μια συσταλτική προσέγγιση, όσον αφορά τη δυνατότητα των ιδιωτών να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως αυτών, δυνατότητα η οποία εξαρτάται από την απόδειξη ότι οι εν λόγω νομοθετικές πράξεις τους «αφορούν άμεσα και ατομικά» (πρβλ. απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2013, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψεις 59 και 60, καθώς και Γραμματεία της Ευρωπαϊκής Συνέλευσης, Τελική έκθεση της ομάδας εργασίας για τον τρόπο λειτουργίας του Δικαστηρίου, της 25ης Μαρτίου 2003, CONV 636/03, σημείο 22, και διαβιβαστικό σημείωμα του Προεδρείου της Συνέλευσης, της 12ης Μαΐου 2003, CONV 734/03, σ. 20).

25 Συναφώς, η διάκριση μεταξύ νομοθετικής και κανονιστικής πράξης κατά τη Συνθήκη ΛΕΕ στηρίζεται στο κριτήριο της, νομοθετικής ή μη, διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοσή της (βλ. διάταξη της 7ης Ιανουαρίου 2015, Freitas κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-185/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:14, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 289 ΣΛΕΕ, οι νομικές πράξεις που εκδίδονται με νομοθετική διαδικασία αποτελούν νομοθετικές πράξεις, όπως και, στις ειδικές περιπτώσεις που προβλέπονται από τις Συνθήκες, ορισμένες πράξεις που εκδίδονται με πρωτοβουλία ομάδας κρατών μελών ή του Κοινοβουλίου, κατόπιν σύστασης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) ή αιτήματος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕπ).

26 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προσβαλλόμενη οδηγία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 194, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και κατά τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, όπως αυτή εκτίθεται στο άρθρο 294 ΣΛΕΕ. Ως εκ τούτου, η εν λόγω οδηγία είναι νομοθετική πράξη κατά την έννοια της Συνθήκης ΛΕΕ, περιλαμβανομένου του άρθρου της 1, το οποίο προβλέπει, μεταξύ άλλων, την προσθήκη στην οδηγία 2009/73 του άρθρου 49α, του οποίου τη μερική ακύρωση ζητεί εν προκειμένω η προσφεύγουσα.

27 Υπό τις συνθήκες αυτές, ανεξαρτήτως του ότι, ως οδηγία, η προσβαλλόμενη πράξη προβλέπει τη λήψη μέτρων μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο από ορισμένα κράτη μέλη αποδέκτες και, επομένως, αποκλείεται εξ ορισμού να μπορεί να θεωρηθεί καταρχήν πράξη η οποία δεν περιλαμβάνει «εκτελεστικά μέτρα», η προϋπόθεση που αφορά τη νομιμοποίηση της προσφεύγουσας να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της εν λόγω οδηγίας δεν μπορεί να βασιστεί στο «τρίτο ενδεχόμενο» το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη πράξη, ήτοι η προσβαλλόμενη οδηγία, δεν είναι «κανονιστική πράξη» κατά την έννοια της διάταξης αυτής.

28 Όσον αφορά το «δεύτερο ενδεχόμενο» που προβλέπεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι, σε ορισμένες περιστάσεις, ακόμη και νομοθετική πράξη εφαρμοζομένη γενικώς στους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες μπορεί να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένους από αυτούς κατά την έννοια της διάταξης αυτής (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 1985, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, 11/82, EU:C:1985:18, σκέψεις 11 έως 32, και της 27ης Ιουνίου 2000, Salamander κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-172/98 και T-175/98 έως T-177/98, EU:T:2000:168, σκέψη 30).

29 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα απέδειξε, ως προς τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ σχετικά με το «δεύτερο ενδεχόμενο», ότι η προσβαλλόμενη οδηγία την αφορά άμεσα και ατομικά, υπενθυμίζεται δε ότι η έννοια του άμεσου και ατομικού επηρεασμού, η οποία περιέχεται στη διάταξη αυτή, αντιστοιχεί σε εκείνη του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, έννοια την οποία οι συντάκτες της Συνθήκης της Λισσαβώνας δεν είχαν την πρόθεση να τροποποιήσουν (πρβλ. απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2013, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψεις 70 και 71).

*Επί του άμεσου επηρεασμού της προσφεύγουσας*

30 Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι η διάταξη της προσβαλλόμενης οδηγίας της οποίας η μερική ακύρωση ζητείται εν προκειμένω δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα, διότι η διάταξη αυτή απευθύνεται ειδικώς στα κράτη μέλη, στα οποία επαφίεται η χορήγηση, κατόπιν αιτήματος των επιχειρηματιών, ενδεχόμενης παρέκκλισης, και επομένως η εν λόγω διάταξη δεν έχει κανέναν αντίκτυπο και δεν παράγει αποτελέσματα στη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.

31 Ειδικότερα, το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι κανένα στοιχείο στην εν λόγω διάταξη δεν υποχρεώνει την προσφεύγουσα να ζητήσει, εντός ορισμένης προθεσμίας, παρέκκλιση από τις υποχρεώσεις της οδηγίας 2009/73, όπως τροποποιήθηκε. Επιπλέον, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη οδηγία δεν αναφέρει την ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα πρέπει να ζητήσει την παρέκκλιση αυτή, τα κράτη μέλη

οφείλουν, στο πλαίσιο των εθνικών μέτρων περί μεταφοράς της οδηγίας αυτής στην εσωτερική έννομη τάξη, να θεσπίσουν τους διαδικαστικούς κανόνες που διέπουν την υποβολή αίτησης παρέκκλισης, διαθέτοντας, συναφώς, εξουσία εκτίμησης, με την επιφύλαξη της θέσπισης των εν λόγω κανόνων κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται ότι οι δυνητικές αιτήσεις παρέκκλισης μπορούν να εξεταστούν και, ενδεχομένως, να εγκριθούν σε εύθετο χρόνο.

32 Επομένως, κατά το Κοινοβούλιο, πρέπει να ληφθεί υπόψη το σχέδιο νόμου περί μεταφοράς στο γερμανικό δίκαιο της προσβαλλόμενης οδηγίας, το οποίο προβλέπει τη δυνατότητα των επιχειρηματιών να υποβάλουν αίτηση παρέκκλισης εντός 30 ημερών από την έναρξη ισχύος, στις 12 Δεκεμβρίου 2019, του εθνικού νόμου, στο πλαίσιο δε αυτό, εάν η προσφεύγουσα δεν υποβάλει την αίτησή της εντός της προθεσμίας που προβλέπουν οι εθνικές αρχές, επίπτωση στη νομική κατάστασή της θα έχει ο εν λόγω γερμανικός νόμος και όχι η προσβαλλόμενη οδηγία. Κατά το Κοινοβούλιο, καίτοι η προσβαλλόμενη οδηγία προβλέπει καταληκτική ημερομηνία για τη χορήγηση παρεκκλίσεων, τα κράτη μέλη διαθέτουν περιθώριο εκτίμησης όσον αφορά την ημερομηνία υποβολής κάθε αίτησης παρέκκλισης, και τούτο συνεπάγεται ότι η συνολική διάρκεια κατά την οποία οι επιχειρηματίες μπορούν να υποβάλουν τις αιτήσεις και οι εθνικές αρχές να τις εξετάσουν, διάρκεια την οποία η προσφεύγουσα θεωρεί εν προκειμένω υπερβολικά βραχεία ή αυστηρή, διαφέρει μεταξύ κρατών μελών. Συγκεκριμένα, στη Γερμανία, οι αιτήσεις παρέκκλισης μπορούσαν να υποβληθούν και να εξεταστούν εντός πέντε έως έξι μηνών, από τις 12 Δεκεμβρίου 2019 έως τις 24 Μαΐου 2020.

33 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη οδηγία, γενικώς, και η μοναδική διάταξη της οδηγίας αυτής της οποίας τη μερική ακύρωση ζητεί η προσφεύγουσα, ειδικώς, δεν αφορούν την προσφεύγουσα άμεσα. Επ’ αυτού, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν εξηγεί με ποιον τρόπο οποιαδήποτε από τις υποχρεώσεις που επιβάλλει στα κράτη μέλη η προσβαλλόμενη οδηγία, περιλαμβανομένης της προθεσμίας που τάσσεται σε αυτά για να χορηγήσουν τις παρεκκλίσεις από την οδηγία 2009/73, όπως τροποποιήθηκε, μπορεί να έχει άμεσα νομικά αποτελέσματα στην κατάστασή της. Επιπλέον, οι συνέπειες της εφαρμογής της οδηγίας για την προσφεύγουσα, όπως προβάλλονται στο δικόγραφο της προσφυγής, είναι αμιγώς υποθετικές, δεδομένου ότι θα καταστούν συγκεκριμένες μόνο εάν δεν της χορηγηθεί παρέκκλιση, στοιχείο το οποίο ήταν άγνωστο κατά την ημερομηνία άσκησης της υπό κρίση προσφυγής. Εξάλλου, τα κράτη μέλη διαθέτουν περιθώριο εκτίμησης κατά τη λήψη των εθνικών μέτρων μεταφοράς της προσβαλλόμενης οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη και, ειδικότερα, μπορούν να αποφασίζουν ελεύθερα εάν θα χορηγήσουν παρεκκλίσεις στους αγωγούς μεταφοράς φυσικού αερίου προς ή/και από τρίτα κράτη. Στην πραγματικότητα, υπογραμμίζοντας, στο σημείο 21 του δικογράφου της προσφυγής, ότι, «όταν η τροποποιητική οδηγία μεταφερθεί στην έννομη τάξη στη Γερμανία, η γερμανική νομοθεσία εφαρμογής της οδηγίας [2009/73] θα εφαρμόζεται πλήρως στο γερμανικό τμήμα του Nord Stream» και επισημαίνοντας επίσης ότι προτίθεται να ζητήσει παρέκκλιση από τις γερμανικές αρχές, η ίδια η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις του άμεσου επηρεασμού της από την προσβαλλόμενη οδηγία.

34 Στο δικόγραφο της προσφυγής και στις παρατηρήσεις της επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλαν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη οδηγία την αφορά άμεσα, διότι, κατ’ αυτήν, αν η γερμανική ρυθμιστική αρχή δεν εκδώσει απόφαση περί παρέκκλισης βάσει του άρθρου 49α, όπως αυτό προστέθηκε στην προσβαλλόμενη οδηγία με την οδηγία 2009/73, οι απαιτήσεις της οδηγίας 2009/73 θα έχουν εφαρμογή ως προς την προσφεύγουσα. Αυτό ισχύει για τις υποχρεώσεις όσον αφορά τον διαχωρισμό συστημάτων μεταφοράς και διαχειριστών συστημάτων μεταφοράς, οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 9 της οδηγίας 2009/73· την υποχρέωση παροχής πρόσβασης στον αγωγό αερίου της σε τρίτους, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 32 της ως άνω οδηγίας, και τις υποχρεώσεις όσον αφορά τα τιμολόγια, οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 41, παράγραφοι 1 και 6, της εν λόγω οδηγίας καθώς και στην αντίστοιχη γερμανική νομοθεσία περί μεταφοράς.

35 Οι νέες αυτές υποχρεώσεις θα επιφέρουν, για την προσφεύγουσα, σημαντικές τροποποιήσεις στη σχετική με αυτήν συμφωνία μετοχών, στο καταστατικό της και στη συμφωνία μεταφοράς φυσικού αερίου που έχει συνάψει με την Gazprom export LLC. Πάντως, επ' αυτού, η δυνατότητα εξασφάλισης, από τη γερμανική ρυθμιστική αρχή, παρέκκλισης βάσει του νέου άρθρου 49α που προβλέπεται στην προσβαλλόμενη οδηγία, η οποία στην περίπτωση της προσφεύγουσας είναι εξαιρετικά δύσκολο ή ακόμη και αδύνατον να χορηγηθεί, δεν θα απέτρεπε τον άμεσο και σοβαρό επηρεασμό της κατάστασης της προσφεύγουσας από την εν λόγω οδηγία, μεταξύ άλλων διότι αυτό το είδος παρέκκλισης ισχύει μόνο για ορισμένες υποχρεώσεις που προβλέπονται στην οδηγία 2009/73, οι παρεκκλίσεις αυτές χορηγούνται μόνο προσωρινά και η εξαιρετικά βραχεία προθεσμία εντός των οποίων οι εθνικές ρυθμιστικές αρχές πρέπει να αποφανθούν επί των αιτήσεων παρέκκλισης, συγκεκριμένα το αργότερο έως τις 24 Μαΐου 2020, υπονομεύουν τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να εξασφαλίσει την παρέκκλιση αυτή. Τέλος, η διάταξη της προσβαλλόμενης οδηγίας που προβλέπει την προθεσμία αυτή και της οποίας την ακύρωση ζητεί εν προκειμένω η προσφεύγουσα δεν καταλείπει καμία εξουσία εκτίμησης στα κράτη μέλη και, επομένως, εφαρμόζεται αυτομάτως και απορρέει από τη νομοθεσία της Ένωσης και μόνο.

36 Επ' αυτού, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η προϋπόθεση να αφορά η πράξη της Ένωσης που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής άμεσα ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, η οποία προβλέπεται στο «δεύτερο ενδεχόμενο» του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, απαιτεί να συντρέχουν σωρευτικώς δύο κριτήρια, ήτοι η πράξη αυτή πρέπει, αφενός, να παράγει άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής κατάστασης της προσφεύγουσας και, αφετέρου, να μην καταλείπει εξουσία εκτίμησης στους αποδέκτες της που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή της, δεδομένου ότι αυτή έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από τη ρύθμιση της Ένωσης, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλόμενων κανόνων (διάταξη της 19ης Ιουνίου 2008, US Steel Košice κατά Επιτροπής, C-6/08 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2008:356, σκέψη 60, και απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 42).

37 Το αυτό ισχύει όταν η δυνατότητα των αποδεκτών να μη δώσουν συνέχεια στην προσβαλλόμενη πράξη της Ένωσης είναι αμιγώς θεωρητική, καθόσον δεν υφίσταται αμφιβολία ως προς τη βούλησή τους να συναγάγουν συνέπειες σύμφωνες προς την πράξη αυτή (βλ. διάταξη της 19ης Ιουνίου 2008, US Steel Košice κατά Επιτροπής, C-6/08 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2008:356, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo κατά Επιτροπής, C-342/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:1043, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, γενικώς, από την έναρξη ισχύος της προσβαλλόμενης οδηγίας, τμήμα των αγωγών μεταφοράς αερίου των φορέων εκμετάλλευσης αγωγών φυσικού αερίου όπως η προσφεύγουσα, και συγκεκριμένα το τμήμα που ευρίσκεται μεταξύ κράτους μέλους και τρίτου κράτους έως τα σύνορα των κρατών μελών ή το τμήμα που ευρίσκεται στα χωρικά ύδατα του κράτους μέλους ενδέχεται να υπόκειται πλέον στις υποχρεώσεις που προβλέπονται από την οδηγία 2009/73 και τις εθνικές διατάξεις περί μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας αυτής, όπως τροποποιήθηκε.

39 Εντούτοις, οι συγκεκριμένες υποχρεώσεις στις οποίες θα υπόκειται, βάσει των διατάξεων της τροποποιημένης οδηγίας 2009/73, το τμήμα των αγωγών μεταφοράς φυσικού αερίου ορισμένων φορέων εκμετάλλευσης όπως η προσφεύγουσα, καθώς και ο τρόπος επακριβούς καθορισμού των υποχρεώσεων αυτών θα εξαρτώνται από τα εθνικά μέτρα περί μεταφοράς τα οποία θα λάβει ή έλαβε βάσει του άρθρου 2 της προσβαλλόμενης οδηγίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 288, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το κράτος μέλος στα χωρικά ύδατα του οποίου ευρίσκεται το τμήμα αυτό του αγωγού, το αργότερο έως τις 24 Φεβρουαρίου 2020.

40 Συγκεκριμένα, μια οδηγία δεν μπορεί, αυτή καθεαυτήν, να δημιουργεί υποχρεώσεις εις βάρος ιδιώτη και επομένως δεν χωρεί επίκλησή της από τις εθνικές αρχές κατά επιχειρήσεων ελλείψει μέτρων περί μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη τα οποία λήφθηκαν προηγουμένως από τις αρχές αυτές (απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1986, Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, σκέψη 48, και διάταξη της 7ης Ιουλίου 2014, Group'Hygiène κατά Επιτροπής, T-202/13, EU:T:2014:664, σκέψη 33· πρβλ. επίσης απόφαση της 14ης Ιουλίου 1994, Faccini Dori, C-91/92, EU:C:1994:292, σκέψεις 20 και 25).

41 Επομένως, ανεξαρτήτως του αν είναι σαφείς και αρκούντως ακριβείς, οι διατάξεις της προσβαλλόμενης οδηγίας δεν μπορούν να είναι ευθεία ή άμεση πηγή υποχρεώσεων για την προσφεύγουσα, ικανών, για τον λόγο αυτό, να επηρεάσουν άμεσα τη νομική κατάστασή της, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, πριν από τη λήψη των κρατικών μέτρων για τη μεταφορά της στην εσωτερική έννομη τάξη και ανεξαρτήτως της λήψης των μέτρων αυτών (πρβλ. απόφαση της 27ης Ιουνίου 2000, Salamander κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-172/98 και T-175/98 έως T-177/98, EU:T:2000:168, σκέψη 54, και διάταξη της 7ης Ιουλίου 2014, Group'Hygiène κατά Επιτροπής, T-202/13, EU:T:2014:664, σκέψη 33). Ειδικότερα, αν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν θεσπίσει μέτρα περί μεταφοράς της προσβαλλόμενης οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη, η γερμανική ρυθμιστική αρχή δεν μπορεί να απαιτήσει από την προσφεύγουσα να εκπληρώσει τις νέες υποχρεώσεις που ισχύουν στην περίπτωσή της, όπως προβλέπεται από την εν λόγω οδηγία.

42 Συναφώς, το γεγονός ότι, πλέον, οι δραστηριότητες της προσφεύγουσας διέπονται εν μέρει από το δίκαιο της Ένωσης, και συγκεκριμένα από την τροποποιημένη οδηγία 2009/73, είναι, εν πάση περιπτώσει, συνέπεια μόνον της επιλογής της να αναπτύξει και να διατηρήσει τη δραστηριότητά της στο έδαφος της Ένωσης, και συγκεκριμένα στα χωρικά ύδατα ενός εκ των κρατών μελών της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Air Transport Association of America κ.λπ., C-366/10, EU:C:2011:864, σκέψεις 127 και 128). Εντούτοις, η προσβαλλόμενη οδηγία, καθεαυτήν και από την έναρξη ισχύος της, δεν παράγει άμεσα και συγκεκριμένα αποτελέσματα στη νομική κατάσταση επιχειρηματιών όπως η προσφεύγουσα και, εν πάση περιπτώσει, όχι πριν από τη λήξη της προθεσμίας μεταφοράς της στο εθνικό δίκαιο η οποία προβλέπεται στο άρθρο της 2, παράγραφος 1.

43 Εξάλλου, εάν γίνει δεκτή η άποψη της προσφεύγουσας ότι η νομική κατάστασή της επηρεάστηκε άμεσα από την έναρξη ισχύος της προσβαλλόμενης οδηγίας, για τον λόγο ότι η εκμετάλλευση του δικτύου διαιρεμένων αγωγών αερίου «Nord Stream» δεν ενέπιπτε προηγουμένως στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2009/73, αυτό θα σημαίνει ότι, οσάκις η Ένωση θεσπίζει νέα νομοθεσία σε έναν τομέα επιβάλλοντας σε επιχειρηματίες υποχρεώσεις τις οποίες δεν υπείχαν προηγουμένως, η νομοθεσία αυτή, έστω και αν θεσπιστεί υπό μορφή οδηγίας και κατά τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, θα επηρεάζει κατ' ανάγκη και άμεσα τους επιχειρηματίες κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Μια τέτοια προσέγγιση, όμως, θα προσκρούει στο ίδιο το γράμμα του άρθρου 288, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κατά το οποίο «[η] οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνει την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών» και, ως εκ τούτου, στο γεγονός ότι η νομική κατάσταση των επιχειρηματιών επηρεάζεται καταρχήν από τα εθνικά μέτρα περί μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε οδηγίας.

44 Επομένως, εν προκειμένω, οι επιχειρηματίες όπως η προσφεύγουσα θα υποβληθούν ή υποβάλλονται, υπό τις προϋποθέσεις που θεσπίζουν τα κράτη μέλη, στις υποχρεώσεις της οδηγίας 2009/73, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία, μόνο μέσω των εθνικών μέτρων μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της προσβαλλόμενης οδηγίας τα οποία έλαβαν ή θα λάβουν τα κράτη μέλη, και συγκεκριμένα η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην περίπτωση της προσφεύγουσας (πρβλ. διατάξεις της 10ης Σεπτεμβρίου 2002, Japan Tobacco και JT International κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-223/01, EU:T:2002:205, σκέψη 47, και της 7ης Ιουλίου 2014, Group'Hygiène κατά Επιτροπής, T-202/13, EU:T:2014:664, σκέψεις 33 και 36).

45 Στο πλαίσιο αυτό, αφενός, κατά την ημερομηνία άσκησης της υπό κρίση προσφυγής, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν είχε λάβει τέτοια μέτρα περί μεταφοράς. Αφετέρου, και εν πάση περιπτώσει, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όσον αφορά τα εθνικά μέτρα περί μεταφοράς τα οποία τα κράτη μέλη έπρεπε να λάβουν ώστε να καταστήσουν δεσμευτικές, ως προς τους επιχειρηματίες, το αργότερο έως τις 24 Φεβρουαρίου 2020, τις υποχρεώσεις της οδηγίας 2009/73, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία, τα εν λόγω κράτη μέλη διέθεταν εξουσία εκτίμησης όσον αφορά την εφαρμογή των διατάξεων της οδηγίας αυτής.

46 Συγκεκριμένα, αφενός, όσον αφορά τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 9 της οδηγίας 2009/73, όπως τροποποιήθηκε, τα κράτη μέλη έχουν, βάσει του νέου πρώτου εδαφίου της παραγράφου 8 καθώς και της παραγράφου 9 του ως άνω άρθρου 9, διατάξεων οι οποίες προστέθηκαν με την προσβαλλόμενη οδηγία, τη δυνατότητα να αποφασίσουν να μην εφαρμόσουν την υποχρέωση διαχωρισμού συστημάτων μεταφοράς και διαχειριστών συστημάτων μεταφοράς, η οποία προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο 9, παράγραφος 1. Ειδικότερα, τα κράτη μέλη «δύνανται» να λάβουν τέτοια απόφαση για το τμήμα του συστήματος μεταφοράς φυσικού αερίου που συνδέει κράτος μέλος με τρίτη χώρα ανάμεσα στα σύνορα του εν λόγω κράτους μέλους και το πρώτο σημείο διασύνδεσης με το δίκτυο του εν λόγω κράτους μέλους, αφενός, εφόσον στις 23 Μαΐου 2019 το σύστημα μεταφοράς ανήκε σε κάθετα ολοκληρωμένη επιχείρηση και, αφετέρου, εφόσον στις 23 Μαΐου 2019 το σύστημα μεταφοράς ανήκε σε κάθετα ολοκληρωμένη επιχείρηση και υφίσταντο ρυθμίσεις που εγγυόνταν ουσιαστικότερη ανεξαρτησία του διαχειριστή συστήματος μεταφοράς από τις διατάξεις του κεφαλαίου IV της οδηγίας 2009/73. Ομοίως, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της ως άνω οδηγίας, το οποίο προστέθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία, τα κράτη μέλη δύνανται να αποφασίσουν να μην εφαρμόσουν το άρθρο 9, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας και, κατόπιν πρότασης του ιδιοκτήτη του συστήματος μεταφοράς και με την έγκριση της Επιτροπής, να διορίσουν ανεξάρτητο διαχειριστή συστήματος.

47 Αφετέρου, βάσει των τροποποιήσεων που επέφερε η προσβαλλόμενη οδηγία στην οδηγία 2009/73, ιδίως αυτών που αφορούν το άρθρο 36 και την προσθήκη του άρθρου 49α, οι εθνικές αρχές δύνανται να αποφασίσουν να χορηγήσουν, σε «κύρια νέα υποδομή φυσικού αερίου» και σε «αγωγούς μεταφοράς αερίου μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας που έχουν ολοκληρωθεί πριν από τις 23 Μαΐου 2019», παρεκκλίσεις από ορισμένα άρθρα της τροποποιημένης οδηγίας 2009/73, και συγκεκριμένα, όσον αφορά το άρθρο 36, παρεκκλίσεις από τα άρθρα 9, 32, 33, 34 καθώς και από το άρθρο 41, παράγραφοι 6, 8 και 10, και, όσον αφορά το άρθρο 49α, παρεκκλίσεις από τα άρθρα 9, 10, 11, 32 και από το άρθρο 41, παράγραφοι 6, 8 και 10.

48 Συναφώς, όπως ορθώς υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, απόκειται στα κράτη μέλη να λάβουν τα εθνικά μέτρα τα οποία παρέχουν στους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες τη δυνατότητα να ζητήσουν τέτοια παρέκκλιση, καθορίζοντας ειδικότερα τις προϋποθέσεις χορήγησης των παρεκκλίσεων αυτών ως προς τα γενικά κριτήρια που προβλέπονται στο άρθρο 49α της οδηγίας 2009/73 όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία καθώς και τη διαδικασία που θα παρέχει στις εθνικές ρυθμιστικές αρχές τη δυνατότητα να αποφαίνονται επί τέτοιων αιτήσεων εντός των προβλεπόμενων από την προσβαλλόμενη οδηγία προθεσμιών. Επιπλέον, για τον σκοπό της εφαρμογής των προϋποθέσεων αυτών, οι εθνικές ρυθμιστικές αρχές διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτίμησης όσον αφορά τη χορήγηση των παρεκκλίσεων και τις τυχόν ειδικές προϋποθέσεις από τις οποίες μπορούν να εξαρτήσουν τη χορήγησή τους (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 2019, Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo κατά Επιτροπής, C-342/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:1043, σκέψεις 48 έως 53).

49 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, γενικώς, οι διατάξεις της προσβαλλόμενης οδηγίας δεν αφορούν άμεσα την προσφεύγουσα.

50 Το αυτό ισχύει όσον αφορά τη μόνη διάταξη της οποίας την ακύρωση ζητεί η προσφεύγουσα, ήτοι το νέο άρθρο 49α, παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, το οποίο προστέθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία και κατά το οποίο «[α]ποφάσεις [περί παρέκκλισης] δυνάμει των παραγράφων 1 και 2 [του εν λόγω

άρθρου 49α] εκδίδονται έως τις 24 Μαΐου 2020». Συγκεκριμένα, η νέα αυτή διάταξη επέβαλε στις εθνικές ρυθμιστικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με την εξέταση των αιτήσεων παρέκκλισης βάσει της διάταξης αυτής την υποχρέωση να αποφανθούν επί των εν λόγω αιτήσεων το αργότερο έως τις 24 Μαΐου 2020. Επομένως, αυτή η υποχρέωση ενέργειας εντός χρονικού ορίου βαρύνει άμεσα τις εθνικές αρχές.

51 Αντιθέτως, ανεξαρτήτως του αν τα κράτη μέλη διαθέτουν περιθώριο εκτίμησης κατά την εφαρμογή της διάταξης αυτής της προσβαλλόμενης οδηγίας, η υποχρέωση που προέβλεψε ο νομοθέτης της Ένωσης δεν επηρεάζει άμεσα τους επιχειρηματίες που υποβάλλουν αιτήσεις παρέκκλισης ή που προτίθενται, όπως η προσφεύγουσα, να πράξουν κάτι τέτοιο. Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, χωρίς να αντικρουστεί επ' αυτού από την προσφεύγουσα, ο γερμανικός νόμος περί μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της προσβαλλόμενης οδηγίας προβλέπει ότι οι επιχειρηματίες πρέπει να υποβάλουν αίτηση παρέκκλισης το αργότερο εντός 30 ημερών από την έναρξη ισχύος του γερμανικού νόμου. Επομένως, η νομική κατάσταση της προσφεύγουσας επηρεάζεται άμεσα από αυτή την εθνική διάταξη, δεδομένου ότι το δικαίωμά της να ζητήσει παρέκκλιση από ορισμένες υποχρεώσεις της οδηγίας 2009/73, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη οδηγία, ρυθμίζεται, μεταξύ άλλων από χρονικής απόψεως, από την εν λόγω εθνική διάταξη, όσον αφορά τόσο την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να υποβληθεί η αίτηση όσο και την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να εξεταστεί η αίτηση αυτή. Επιπλέον, η προσβαλλόμενη οδηγία δεν προβλέπει τις συνέπειες που πρέπει να αντληθούν όσον αφορά αίτηση παρέκκλισης η οποία εκκρεμεί ενώπιον εθνικής ρυθμιστικής αρχής, σε περίπτωση που η αρχή αυτή δεν είναι σε θέση να τηρήσει την προβλεπόμενη στην οδηγία της 24ης Μαΐου 2020 προθεσμία να αποφανθεί επί της εν λόγω αίτησης.

52 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τη λύση που προέκρινε το Γενικό Δικαστήριο στην απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2009, Vischim κατά Επιτροπής (T-380/06, EU:T:2009:392). Συγκεκριμένα, ασφαλώς από την απόφαση αυτή, και ιδίως τη σκέψη 58, προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή, η προσβαλλόμενη οδηγία αφορούσε άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα καθόσον με την οδηγία αυτή χημική ουσία καταχωριζόταν στο παράρτημα της βασικής οδηγίας της οποίας συνιστούσε εκτελεστικό μέτρο. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή η νομολογιακή θέση οφειλόταν στις συγκεκριμένες ιδιότητες της προσφεύγουσας. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα είχε προβεί στην κοινοποίηση η οποία οδήγησε, αφενός, στη διαδικασία εξέτασης της χημικής ουσίας, διαδικασία η οποία αφορούσε ειδικώς ένα από τα προϊόντα της, και, αφετέρου, στην καταχώριση της ουσίας αυτής. Επιπλέον, ήταν κάτοχος ισχυουσών εγκρίσεων φυτοπροστατευτικών προϊόντων που περιείχαν την εν λόγω χημική ουσία. Επομένως, η πραγματική αυτή κατάσταση ουδόλως μπορεί να συγκριθεί με αυτήν της υπό κρίση υπόθεσης.

53 Από το σύνολο των προεκτεθεισών παρατηρήσεων προκύπτει ότι ούτε η προσβαλλόμενη οδηγία ούτε η διάταξη της οδηγίας αυτής της οποίας τη μερική ακύρωση ζητεί εν προκειμένω η προσφεύγουσα αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

*Επί του ατομικού επηρεασμού της προσφεύγουσας*

54 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη οδηγία δεν αφορά την προσφεύγουσα ατομικά. Όσον αφορά το ότι η προσβαλλόμενη οδηγία επηρεάζει περιορισμένο αριθμό επιχειρηματιών, το Κοινοβούλιο εκτιμά, αφενός, ότι η δυνατότητα καθορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού, ακόμη και της ταυτότητας, των προσώπων στα οποία εφαρμόζεται η οδηγία αυτή δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι αφορά ατομικά την προσφεύγουσα και, αφετέρου, ότι ο περιορισμένος αυτός αριθμός οφείλεται στα ολιγοπωλιακά χαρακτηριστικά του σχετικού τομέα, ήτοι του τομέα της μεταφοράς φυσικού αερίου μέσω αγωγών. Εν πάση περιπτώσει, κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλόμενης οδηγίας, η προσφεύγουσα δεν είχε αποκτήσει συγκεκριμένα δικαιώματα εκμετάλλευσης της υποδομής φυσικού αερίου, και συγκεκριμένα το δικαίωμα εκμετάλλευσης της

υποδομής αυτής χωρίς να υπόκειται στους κανόνες του δικαίου της Ένωσης εκτός της χερσαίας επικράτειας των κρατών μελών. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της ή χαρακτηριστικών που διακρίνουν το σύστημα δύο αγωγών «Nord Stream» από κάθε άλλη διασυνοριακή διασύνδεση ευρισκόμενη, πραγματικά ή δυνητικά, σε ταυτόσημη ή παρόμοια κατάσταση. Όσον αφορά τις οικονομικές επιπτώσεις της προσβαλλόμενης οδηγίας στις δραστηριότητες της προσφεύγουσας, τέτοια αποτελέσματα δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η εν λόγω οδηγία την επηρεάζουν ατομικά.

55 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη οδηγία δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι μπορεί να έχει νομικές συνέπειες στην κατάστασή της, οι διατάξεις της οδηγίας εφαρμόζονται σε αντικειμενικώς καθοριζόμενες νομικές καταστάσεις και δεν εξατομικεύουν την προσφεύγουσα με τον τρόπο που εξατομικεύεται ο αποδέκτης ατομικής απόφασης. Συγκεκριμένα, η προσβαλλόμενη οδηγία εφαρμόζεται σε όλους τους αγωγούς μεταφοράς φυσικού αερίου μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για χερσαίους ή θαλάσσιους αγωγούς ή για προϋφιστάμενους, ολοκληρωμένους ή νέους αγωγούς, ακόμη και για αγωγούς μεταφοράς οι οποίοι, μετά την έξοδο του Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ένωση, έχουν καταστεί αγωγοί μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, ή ακόμη και αγωγούς που θα ενσωματωθούν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας λόγω της προσχώρησης νέων κρατών μελών στην Ένωση.

56 Εξάλλου, κατά το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προβάλει κεκτημένο δικαίωμα διατήρησης του προβαλλόμενου προϊσχύσαντος καθεστώτος διαχειριστή υποδομής μη ρυθμιζόμενης από το δίκαιο της Ένωσης. Συγκεκριμένα, αυτό θα ισοδυναμούσε με απαγόρευση προς τον συννομοθέτη της Ένωσης να θεσπίσει οποιονδήποτε νέο κανόνα γενικής εφαρμογής για την εκμετάλλευση αγωγών μεταφοράς φυσικού αερίου μεταξύ κράτους μέλους και τρίτου κράτους έως το έδαφος του κράτους μέλους ή έως τα χωρικά ύδατα αυτού του κράτους μέλους. Εν πάση περιπτώσει, η προσβαλλόμενη οδηγία δεν έθιξε το περιεχόμενο ή την άσκηση από την προσφεύγουσα ειδικού ή αποκλειστικού προϋφιστάμενου δικαιώματος.

57 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη οδηγία την αφορά ατομικά, διότι περιλαμβάνεται σε κλειστό και περιορισμένο κύκλο πέντε επιχειρηματιών που επηρεάζονται από αυτήν, ήτοι τους ιδιοκτήτες και τους διαχειριστές αγωγών φυσικού αερίου, οι οποίοι έχουν ήδη ολοκληρωθεί και λειτουργούν στις 23 Μαΐου 2019, συνδέουν από θαλάσσης τρίτες χώρες και κράτη μέλη της Ένωσης και περιλαμβάνουν σημείο διασύνδεσης ευρισκόμενο στο έδαφος της Ένωσης. Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη οδηγία είχε ως αποτέλεσμα να υπαχθεί το σύνολο των διαχειριστών αυτών σε όλες τις κανονιστικές υποχρεώσεις της οδηγίας 2009/73 και σε εκείνες που καθορίζονται στις εθνικές νομοθεσίες περί μεταφοράς, και τούτο σε χρονική στιγμή κατά την οποία όλες οι επενδυτικές αποφάσεις σχετικά με τις υποδομές τους είχαν ληφθεί προ πολλού και οι εν λόγω υποδομές είχαν ήδη κατασκευαστεί και τεθεί σε λειτουργία. Επομένως, εν αντιθέσει προς τους διαχειριστές υποδομών που θα κατασκευαστούν στο μέλλον λαμβάνοντας υπόψη τον νέο αυτό κανονιστικό περιορισμό, οι επιχειρηματίες όπως η προσφεύγουσα στερήθηκαν, με την προσβαλλόμενη οδηγία, το καθεστώς διαχειριστή μη ρυθμιζόμενης υποδομής. Οι όροι άσκησης των δραστηριοτήτων τους κατέστησαν αναμφίβολα λιγότερο ευνοϊκοί σε σχέση με το προγενέστερο καθεστώς, κατά την έννοια της σκέψης 61 της απόφασης της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Stichting Woonpunt κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-132/12 P, EU:C:2014:100), δεδομένου ότι επηρεάζονται από ουσιώδη αλλαγή του εφαρμοστέου στις υποδομές τους δικαίου και ότι αυτό είχε σημαντικές συνέπειες στις δομές χρηματοδότησης των υποδομών αυτών καθώς και στις συνεργασίες τους με τους προμηθευτές φυσικού αερίου, όπως η Gazprom export, η οποία είναι ο μοναδικός πελάτης της προσφεύγουσας. Επιπλέον, οι διαχειριστές αυτοί διακρίνονται από τους μελλοντικούς επιχειρηματίες, δεδομένου ότι, για αυτούς, οι υποδομές τις οποίες θα κατασκευάσουν στο μέλλον δεν θα είναι, εξ ορισμού, υποδομές λειτουργικές στις 23 Μαΐου 2019 κατά την έννοια της προσβαλλόμενης οδηγίας.

58 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, πλην των αποδεκτών πράξης της Ένωσης, πληρούν την προϋπόθεση περί ατομικού επηρεασμού, κατά την έννοια του δεύτερου ενδεχομένου του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, μόνον όταν η προσβαλλόμενη πράξη τα θίγει λόγω ορισμένων διακριτικών ιδιοτήτων ή πραγματικής κατάστασης που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, 25/62, EU:C:1963:17, και της 3ης Οκτωβρίου 2013, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψη 72).

59 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη οδηγία, και, ειδικότερα, η διάταξη αυτής της οποίας τη μερική ακύρωση ζητεί, την αφορά ατομικά, διότι ανήκει σε περιορισμένο κύκλο οικονομικών φορέων που επηρεάζονται ιδιαίτερα από την προσβαλλόμενη οδηγία κατά τρόπο παρόμοιο προς αυτόν του αποδέκτη ατομικής απόφασης. Ο κύκλος αυτός περιλαμβάνει, κατά την προσφεύγουσα, τους ιδιοκτήτες και τους διαχειριστές αγωγών φυσικού αερίου οι οποίοι έχουν ήδη ολοκληρωθεί και τεθεί σε λειτουργία στις 23 Μαΐου 2019, ευρίσκονται στα χωρικά ύδατα τρίτων χωρών και περιλαμβάνουν σημείο διασύνδεσης ευρισκόμενο στο έδαφος της Ένωσης. Επομένως, η προσβαλλόμενη οδηγία επηρεάζει μόνον πέντε αγωγούς φυσικού αερίου, ήτοι αυτόν που διαχειρίζεται η προσφεύγουσα καθώς και τους αγωγούς Greenstream, Medgaz, Maghreb-Europe Gas Pipeline και Transmed.

60 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι το γεγονός ότι είναι δυνατό να προσδιοριστεί, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, ο αριθμός ή ακόμη και η ταυτότητα των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο της Ένωσης, επ' ουδενί σημαίνει ότι το εν λόγω μέτρο πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά τα συγκεκριμένα υποκείμενα δικαίου, εφόσον βεβαίως δεν αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή στηρίζεται σε αντικειμενική νομική ή πραγματική κατάσταση που ορίζεται από την ίδια την επίμαχη πράξη (βλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2015, T & L Sugars και Sidul Açúcares κατά Επιτροπής, C-456/13 P, EU:C:2015:284, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Πλην όμως, όσον αφορά τους αγωγούς φυσικού αερίου που μνημονεύει η προσφεύγουσα, περιλαμβανομένου εκείνου του οποίου είναι διαχειριστής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εφαρμογή σε αυτούς της προσβαλλόμενης οδηγίας στηρίζεται σε αντικειμενική νομική και πραγματική κατάσταση η οποία προβλέπεται από την οδηγία αυτή. Συγκεκριμένα, βάσει του αντικειμενικού κριτηρίου που θέσπισε ο νομοθέτης στο άρθρο 49α, παράγραφος 1, το οποίο προσέθεσε στην οδηγία 2009/73 η προσβαλλόμενη οδηγία, αυτή εφαρμόζεται στους αγωγούς μεταφοράς φυσικού αερίου οι οποίοι είχαν ολοκληρωθεί πριν από τις 23 Μαΐου 2019, ημερομηνία έναρξης ισχύος της προσβαλλόμενης οδηγίας. Επιπλέον, όπως υποστηρίζει κατ' ουσίαν το Κοινοβούλιο, ο περιορισμένος αριθμός επιχειρηματιών τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη οδηγία οφείλεται, αφενός, στο γεγονός ότι αυτή διέπει ιδιαίτερα δαπανηρές κύριες υποδομές φυσικού αερίου, οι οποίες, λαμβανομένων υπόψη των χωροταξικών, οικονομικών και γεωπολιτικών περιορισμών, είναι λίγες στο έδαφος της Ένωσης, και, αφετέρου, στο γεγονός ότι η εν λόγω οδηγία ρυθμίζει μόνον τις, ακόμη λιγότερες, υποδομές που συνδέουν την Ένωση με τρίτα κράτη.

62 Επομένως, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη οδηγία, καθόσον αφορά έναν ειδικό οικονομικό τομέα, προορίζεται να διέπει περιορισμένο μόνο αριθμό επιχειρηματιών, οι οποίοι εξατομικεύτηκαν ή ήταν δυνατό να εξατομικευτούν κατά την έκδοση της οδηγίας αυτής, δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω οδηγία αφορούσε ατομικά τους επιχειρηματίες αυτούς κατά τρόπο παρόμοιο προς αυτόν των αποδεκτών της πράξης αυτής ή των αποδεκτών ατομικών αποφάσεων.

63 Με την απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, Codorniu κατά Συμβουλίου (C-309/89, EU:C:1994:197), το Δικαστήριο όντως δέχθηκε ότι διάταξη νομοθετικής φύσης μπορεί να αφορά ατομικά, σε ορισμένες περιπτώσεις, ορισμένους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες. Εντούτοις, δεν είναι δυνατή η επίκληση της νομολογίας αυτή στην υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι, εν αντιθέσει προς τον προσβαλλόμενο κανονισμό στην υπόθεση εκείνη, η προσβαλλόμενη εν προκειμένη οδηγία δεν έθιξε ειδικά δικαιώματα

της προσφεύγουσας (πρβλ. διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1995, Asocarne κατά Συμβουλίου, C-10/95 P, EU:C:1995:406, σκέψη 43). Το αυτό ισχύει επίσης όσον αφορά την παραπομπή στην απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Stichting Woonlinie κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

64 Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα και όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 42 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν διέθετε δικαίωμα εκμετάλλευσης ή/και συνέχισης της εκμετάλλευσης του συστήματος δύο αγωγών φυσικού αερίου «Nord Stream» χωρίς να υπόκειται σε οποιονδήποτε κανονιστικό περιορισμό της Ένωσης, τουλάχιστον όσον αφορά το τμήμα αυτού του αγωγού μεταφοράς φυσικού αερίου που ευρίσκεται στο έδαφος της Ένωσης, και συγκεκριμένα στα χωρικά ύδατα κράτους μέλους. Επομένως, το γεγονός ότι, κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης οδηγίας, η προσφεύγουσα ήταν μέλος ενός περιορισμένου, εξατομικευμένου ή δυνάμενου να εξατομικευτεί, κύκλου επιχειρηματιών τους οποίους αφορούσε η επέκταση του εδαφικού ή/και καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 2009/73 δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη οδηγία αφορά την προσφεύγουσα ατομικά, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η εφαρμογή της στηρίζεται σε αντικειμενική νομική ή πραγματική κατάσταση που ορίζεται από τον νομοθέτη της Ένωσης στην επίδικη πράξη. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο νομοθέτης της Ένωσης εξέδωσε την προσβαλλόμενη οδηγία λαμβάνοντας υπόψη ιδιαιτερότητες της κατάστασης της προσφεύγουσας ή των τεσσάρων άλλων αγωγών φυσικού αερίου, τους οποίους μνημόνευσε η προσφεύγουσα, οι οποίοι λειτουργούσαν ήδη στις 23 Μαΐου 2019.

65 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας η οποία αντλείται από τον σημαντικό οικονομικό αντίκτυπο της προσβαλλόμενης οδηγίας στις δραστηριότητές της ως διαχειριστή του αγωγού φυσικού αερίου «Nord Stream», υπενθυμίζεται ότι το γεγονός ότι ορισμένοι επιχειρηματίες επηρεάζονται οικονομικώς περισσότερο από μια πράξη γενικής ισχύος έναντι άλλων δεν αρκεί για να τους εξατομικεύσει σε σχέση με τους άλλους αυτούς επιχειρηματίες, όταν, όπως εν προκειμένω, η εφαρμογή της εν λόγω πράξης επέρχεται βάσει αντικειμενικώς προσδιοριζόμενης κατάστασης (πρβλ. διάταξη της 18ης Δεκεμβρίου 1997, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, C-409/96 P, EU:C:1997:635, σκέψη 37· αποφάσεις της 2ας Μαρτίου 2010, Arcelor κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-16/04, EU:T:2010:54, σκέψη 106, και της 16ης Δεκεμβρίου 2011, Enviro Tech Europe και Enviro Tech International κατά Επιτροπής, T-291/04, EU:T:2011:760, σκέψη 110).

66 Επιπλέον, το γεγονός και μόνο ότι η προσφεύγουσα ενδέχεται να απολέσει σημαντική πηγή εσόδων λόγω νέας νομοθεσίας της Ένωσης δεν αποδεικνύει ότι ευρίσκεται σε ειδική κατάσταση και δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι η νομοθεσία αυτή την αφορά ατομικά. Συγκεκριμένα, συναφώς, η προσφεύγουσα οφείλει να αποδείξει στο Γενικό Δικαστήριο, κάτι το οποίο δεν έπραξε εν προκειμένω, ότι συντρέχουν περιστάσεις βάσει των οποίων η προβαλλόμενη ζημία μπορεί να θεωρηθεί ικανή να την εξατομικεύσει σε σχέση με κάθε άλλο επιχειρηματία που επηρεάζεται από την εν λόγω ρύθμιση κατά τον ίδιο τρόπο (απόφαση της16ης Δεκεμβρίου 2011, Enviro Tech Europe και Enviro Tech International κατά Επιτροπής, T-291/04, EU:T:2011:760, σκέψη 110).

67 Από το σύνολο των προεκτεθεισών παρατηρήσεων προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη οδηγία δεν αφορά την προσφεύγουσα ούτε ατομικά.

68 Ως εκ τούτου, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί της υπάρξεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας ή ακόμη επί του παραδεκτού των αιτημάτων περί μερικής ακυρώσεως της προσβαλλόμενης οδηγίας, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

***Επί των αιτήσεων παρεμβάσεως***

69 Κατά το άρθρο 144, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ο καθού καταθέσει ένσταση απαραδέκτου ή αναρμοδιότητας, κατά το άρθρο 130, παράγραφος 1, απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως λαμβάνεται μόνον αφού το Γενικό Δικαστήριο απορρίψει την ένσταση ή αποφασίσει ότι

θα την εξετάσει μαζί με την ουσία της υποθέσεως. Επιπλέον, κατά το άρθρο 142, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η παρέμβαση καθίσταται άνευ αντικειμένου, μεταξύ άλλων, σε περίπτωση που η προσφυγή κριθεί απαράδεκτη.

70 Δεδομένου, όμως, ότι οι ενστάσεις απαραδέκτου έγιναν εν προκειμένω δεκτές και ότι η παρούσα διάταξη περατώνει, ως εκ τούτου, τη δίκη, παρέλκει η εξέταση των αιτήσεων παρεμβάσεως που υπέβαλαν η Δημοκρατία της Εσθονίας, η Δημοκρατία της Λεττονίας, η Δημοκρατία της Λιθουανίας, η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Επιτροπή.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

71 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο διατύπωσαν τέτοιο αίτημα, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

72 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στην ένδικη διαδικασία φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Επιπλέον, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 144, παράγραφος 10, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν η δίκη επί της κύριας υποθέσεως τερματιστεί πριν ληφθεί απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως, ο αιτών την παρέμβαση και οι κύριοι διάδικοι φέρουν έκαστος τα σχετικά με την αίτηση παρεμβάσεως δικαστικά έξοδά τους. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, καθώς και η Δημοκρατία της Εσθονίας, η Δημοκρατία της Λεττονίας, η Δημοκρατία της Λιθουανίας, η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Επιτροπή θα πρέπει να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα που σχετίζονται με την αίτηση παρεμβάσεως.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

**2) Παρέλκει η απόφανση επί των αιτήσεων παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Δημοκρατίας της Λεττονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.**

**3) Καταδικάζει τη Nord Stream AG στα δικαστικά έξοδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πλην εκείνων που αφορούν τις αιτήσεις παρεμβάσεως.**

**4) Η Nord Stream, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, καθώς και η Δημοκρατία της Εσθονίας, η Δημοκρατία της Λεττονίας, η Δημοκρατία της Λιθουανίας, η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα που σχετίζονται με την αίτηση παρεμβάσεως.**

Λουξεμβούργο, 20 Μαΐου 2020.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
J. Svenningsen